

Nașterea Domnului în octombrie – W. J. O.

... în ce anotimp a venit în realitate Domnul Isus în lumea aceasta?

Nașterea Domnului în octombrie

Titlul acestui articol sună probabil ciudat; oricine știe că Domnul Isus S-a născut la 25 decembrie, nu? Dar aceasta nu este chiar așa de la sine înțelese. În orice caz Biblia nu spune așa ceva. Este chiar foarte improbabil, ca Hristos să Se fi născut la 25 decembrie, dacă ne gândim numai la faptul, că în noaptea în care El S-a născut oile erau încă afară pe câmp (Luca 2,8). Știm că în vechiul Israel oile erau ținute în staul din noiembrie și până în martie. În afară de aceasta, iarna nu este un anotimp potrivit pentru un recensământ al populației, așa cum a făcut cezarul August (Luca 2,1). Sunt cunoscute indicii, că astfel de recensăminte au fost făcute în Israel cu preferință, când cei mai mulți bărbați erau în Ierusalim cu ocazia uneia din cele trei pelerinaje de sărbătoare: sărbătoarea de paște, sărbătoarea rusaliilor și sărbătoarea corturilor.

Singurul motiv real, pentru care nașterea Domnului se sărbătorește la 25 decembrie – și aceasta abia începând din secolul 4 după Hristos – este, că aproximativ în jurul acestei date se țineau sărbătorile de iarnă păgâne, așa cum era în Roma *Natalis Invicti (solis)* ([Re-] nașterea [soarelui] invincibil: lungirea din nou a zilelor, după zilele scurte ale anului). Această dată a fost pusă în legătură și cu nașterea zeiței egiptene Isis, cu sărbătoarea păgână a lunii și cu divinitatea indo-iraniană Mithras. Până astăzi tot felul de obiceiuri de crăciun arată spre originea păgână a acestei sărbători.

Sărbătoarea corturilor

S-ar putea numi o altă dată din timpul anului, care ar putea fi mai degrabă definită ca timpul nașterii lui Isus? Da, noi vrem să luăm seama la următoarele puncte:

Preotul Zaharia slujea în Templu corespunzător cetei lui; aceasta era ceata lui Abia (Luca 1,5). După 1 Cronici 24,10 aceasta era ceata a opta din cele douăzeci și patru de cete de preoți. Toate aceste cete ajungeau la rând într-un an să slujească în Templu: deci fiecare ceată ceva mai mult de două săptămâni. Anul de slujire divină începe cu luna de primăvară, să spunem aproximativ 1 Aprilie. Aceasta înseamnă că Zaharia era gata cu slujba sa ca preot la sfârșitul lui iulie. Conceperea lui Ioan Botezătorul a avut loc prin urmare cândva la începutul lunii august (Luca 1,23-24) și conceperea lui Isus a avut loc cinci până la șase luni mai târziu (Luca 1,26), să zicem la jumătatea lunii ianuarie. Nouă luni mai târziu a fost născut Isus, să zicem la jumătatea lunii octombrie. Aceasta cade aproximativ în timpul sărbătorii corturilor (în ebraică: *soekkot*; singular: *soekkah* = „colibă din ramuri de copac”). Dacă aceasta este adevărat, aceasta ne va ajuta să înțelegem, de ce tocmai atunci a avut loc recensământul populației și de ce ținutul din jurul Ierusalimului era așa de plin; hanul din Betleem, care era la o depărtare de numai zece kilometri de Ierusalim, era supraaglomerat. Sărbătoarea corturilor era cea mai potrivită dintre cele trei sărbători de pelerinaj, ca să se organizeze un recensământ al populației, deoarece atunci întreaga recoltă era adunată și oamenii nu mai erau legați de munca câmpului.

Venit într-un han

Dacă Domnul Isus a fost realmente născut în timpul sărbătorii corturilor, atunci Ioan 1,14 apare într-o lumină foarte deosebită: »Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi, și noi am privit gloria Lui.« - „A locui” aici este literalmente „a locui într-un cort” (în greacă: *skènè*); în Hristos a venit „cortul” lui Dumnezeu pe pământ, în care locuiește „gloria” (în ebraică: *kavod* sau

sj'echinah) lui Dumnezeu. „Cort” poate însemna și „colibă (din ramuri de copac)”; cuvântul grecesc pentru „sărbătoarea corturilor” din Ioan 7,2 este *skènopègia*, aceasta înseamnă realmente: „așezare de corturi”. Când Petru a vrut să construiască trei colibe pe muntele transfigurării (Matei 17,4), el s-a referit fără îndoială la colibe din ramuri de copac; căci de unde ar fi putut el să ia pânză pentru cort? Când el a văzut pe Fiul Omului venind în „demnitatea Sa regală” (Matei 16,28), el a crezut că a început împărăția mesianică, ceea ce ar fi însemnat marea împlinire a sărbătorii corturilor.

Dacă ne gândim că Israel în timpul călătoriei prin pustie a călătorit în corturi, este deosebit de important să ne gândim că și Domnul, Dumnezeu, vorbind simbolic, a locuit la poporul Său într-un cort, Cortul întâlnirii. În limba engleză sărbătoarea corturilor se traduce prin: *Feast of Tabernacles*. Cuvântul grecesc pentru *tabernacle* este *skènè* (Evrei 8,2.5; 9,2-3.6.8.11.21; 13,10; compară și cu »cortul [*skènè*] mărturiei; Faptele Apostolilor 7,44). Acesta este, așa cum am spus, cuvântul normal pentru „cort”, dar și pentru „corturi din ramuri de copac”, în care locuia Israel în timpul sărbătorii corturilor. Cu alte cuvinte, Ioan 1,14 ne relatează că Hristos a locuit printre noi ca într-un cort, un tabernaclu, un *soekkah*, așa cum a locuit Dumnezeu la poporul Său în timpul călătoriei prin pustie.

Aceasta ne amintește de Amos 9,11: »În ziua aceea, voi ridica locașul (*soekkah*) cel căzut al lui David«; în citatul din Faptele Apostolilor 15,16 stă: »cortul (*skènè*) lui David«. Dacă este adevărat, că Hristos S-a născut în timpul sărbătorii corturilor, atunci Ioan 1,14 este ceva foarte deosebit: în El a locuit Dumnezeu Însuși ca într-un *soekkah* printre noi. Totodată aceasta arată mai dinainte spre împlinire, când Dumnezeu Își va întinde *soekkah* peste ai Săi; da, despre pământul nou se spune: »... *soekkah* lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei« (Apocalipsa 7,15; 21,3; în ambele cazuri în greacă stă cuvântul *skènè*). Deja în timpul călătoriei prin pustie Domnul a fost așa de „solidar” cu poporul Său, că El Însuși a locuit la ei asemenea unui *soekkah*, în înfățișarea vizibilă a stâlpului de nor și a stâlpului de foc. În Împărăția păcii această situație va avea loc din nou într-un mod deosebit: »Și Domnul va crea peste orice locuință a muntelui Sion și peste adunările lui un nor și un fum ziua, și strălucirea unei flăcări de foc noaptea; pentru că peste toată gloria va fi un acoperământ. Și ziua va fi o colibă (o colibă din ramuri de copac [*soekkah*]) pentru umbră împotriva căldurii și ca refugiu și ca loc de ascuns împotriva vijeliei și a ploii« (Isaia 4,5-6).

Bucurie mare

Încă o mică completare. Între timpurile festive ale lui Israel, sărbătoarea corturilor este o sărbătoare deosebit de veselă cu muzică, dans, vinuri și mâncăruri alese (compară cu Isaia 25,6); este cu adevărat *z'man simchatènoe*, așa cum se spune în ebraică: „*timpul bucuriei noastre*”. Domnul a poruncit: »Să vă bucurați șapte zile înaintea Domnului Dumnezeului vostru« (Levitic 23,40; și alte locuri Deuteronom 16,13-15; Neemia 8,18). Dacă Domnul Isus S-a născut cu adevărat în timpul sărbătorii corturilor, este ceva deosebit să auzim cuvintele îngerului: »Iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul« (Luca 2,10-11). Și despre magii din răsărit se relatează: »Și, când au văzut steaua, s-au bucurat cu bucurie foarte mare« (Matei 2,10). Marea bucurie de la sărbătoarea corturilor nu este formată de nimeni altul, decât de Mesia Însuși. Așa cum magii s-au plecat înaintea lui Mesia născut de curând (Matei 2,11), așa vor veni în curând toate popoarele, »să se închine Împăratului, Domnului oștirilor, și să țină sărbătoarea Corturilor« (Zaharia 14,16).

Acolo unde se sărbătorește crăciunul cu conștiința sinceră, liber de orice aspect păgân, eu cred că Domnul va suporta cu plăcere această „slăbiciune”. Aceasta în ciuda faptului, că pentru această sărbătoare nu există nici o bază biblică și, dacă are dreptul de a exista, este sărbătorită la o dată „greșită”. Nu este nimic condamnat, dacă la 25 decembrie ne gândim în mod deosebit înapoi la nașterea lui Hristos – căci aceasta ar trebui de fapt s-o facem zilnic – și cu această

ocazie organizăm întruniri. Dar nimeni să nu își închipuie că în privința aceasta este o poruncă de la Dumnezeu sau că o astfel de sărbătoare este deosebit de plăcută Domnului. Este mult ce El a admis din cauza „slăbiciunii cărnii noastre” (compară cu Romani 6,19) – dacă noi nu ne închipuim că această sărbătoare are ceva a face cu timpurile de sărbătoare biblice.